

קורן דבורה (דובקה) (לבית ברמן)

ילידת יולי 1922, וילנה

הצטרפה לחבורה ב-1945

עלתה לארץ באוניית ההעפלה "אליהו גולומב" ב-1946

ה ע ס נ ה ר י פ י

כל הפלגה של אוניות מעפילים נדרשתי להכין מנות מזון ל-10 אנשים בקרטונים לפי פרוט שנמסר לי ע"י אחראי העפלה.

ברצוני להזכיר את אלה שעבדו איתי והיו בסוד העבודה והלכו לעולמם:

פסח לינקובסקי ז"ל; משה קנל ז"ל; אהרון קרסנר ז"ל, שהיו רשאים להיכנס לכל המחסנים.

בזמנו הכנו מזון ודלק לאוניות: "חנה סנש", "וינגט", "אנציו סירני", "אליהו גולומב", "רוב הוז".

הנשק הגיע ארצה בתחילת מלחמת השחרור.

עליתי לארץ באוניה "רוב הוז" מלה-ספציה. כעבור מספר חודשים התחתנתי עם החבר שלי שהכרתי אותו "במגנטה", הוא היה בין אנשי "החבורה" שהביאו למחסנים. לאחר החתונה עברנו למנחמיה בעמק הירדן.

בשנת 1949 עברנו לאביגדור. שם אנחנו נמצאים עד היום. בנינו משק פורח, נולדו לי 3 ילדים + 9 נכדים + ניין אחד כינתיים.

בזמן המלחמה הייתי בגטו וילנה. נשארתי לבד לאחר שכל משפחתי נלקחה "לפונאר" ושם הושמדה. עם חיסול גטו וילנה נשלחתי למחנות עבודה בליטא ואסטוניה.

לקראת סוף המלחמה הגרמנים הצעידו את כל אנשי המחנה לגרמניה. בדרך התחמקתי מהמלווים הגרמנים, והתחבאתי באיזה כפר שעברתי על ידו. לאחר המלחמה חזרתי לוילנה לחפש את משפחתי, לא מצאתי אף אחד משם נדדתי עם זרם ניצולי השואה ולבסוף הגעתי למילנו.

במילנו אנשי "החבורה" הביאו אותי למג'נטה חווה מבודדת בין מילנו לטורינו, שם נפגשתי עם יהודים בני גילי.

במג'נטה היה מחסן גדול של מצרכי מזון, נשק גרמני ודלק. המקום נחשב סודי ביותר, את ההכשרה ניהלו חיילים ישראלים. לאחר כמה ימים פנו אלי שאני אנהל את המחסנים.

העבודה נעשתה רק בלילות. אנשי "החבורה" היו מביאים משאיות מלאות מצרכי מזון, דלק ונשק שלל.

את המזון והנשק אחסנו במרתפי החווה.

את חביות הדלק היינו קוברים בתעלות ומכסים אותם. לפני

שיירות שיירות נדרו הניצולים בדרכס לחופי העליה בדרום אירופה